

Звернення

Жук Світлана Іванівна
доктор мед наук, професор,
зав. кафедри акушерства, гінекології
та медицини плода
НУОЗ України імені П.Л. Шупика

Через військові дії, які переживає сьогодні Україна, життя наших людей поділилось на минуле і теперішнє. Ми з теплотою згадуємо наше минуле життя, зі страхом і розпачем – сьогодні...

Але так не буває.... Має обов'язково бути і майбутнє, про яке необхідно подбати уже сьогодні.

Здоров'я майбутніх поколінь країни включає в себе як фізичний, так і психологічний компонент, які гармонічно доповнюють один одного.

Війна розчавила ці компоненти, тому робота акушерів-гінекологів у майбутньому буде надзвичайно складною і відповідальною.

Тому ми, члени Асоціації перинатологів України, звертаємося до міжнародної акушерсько-гінекологічної спільноти підтримати лікарів України всіма можливими способами.

Для відновлення високого рівня надання допомоги вагітним, породіллям та гінекологічним хворим нашим лікарям необхідна співпраця з профільними асоціаціями Європи, Сполучених Штатів Америки, Канади, Британії та інших провідних країн, відвідування міжнародних форумів, корисних для професіоналів України, за спрощеною схемою.

Ми починаємо відродження України разом з вами. Слава Україні!

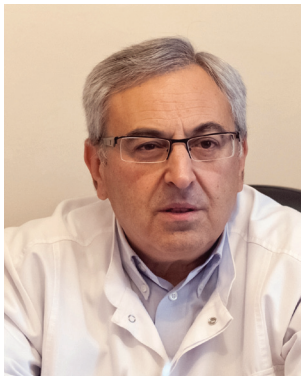
Педаченко Наталія Юріївна
доктор мед. наук, професор,
зав. кафедри акушерства,
гінекології та перинатології
НУОЗ України імені П.Л. Шупика

Український народ сьогодні мужньо боронить свою рідну землю від військового вторгнення російського агресора.

Поряд з професійними оборонними діями Збройних сил України прогресивна наукова лікарська спільнота України теж з перших днів війни долучилася до боротьби за свободу і незалежність.

Служіння Батьківщині для лікарів сьогодні полягає не лише у наданні ургентної медичної допомоги у гарячих точках з ризиком для власного життя та в умовах перенесених у бомбосховища лікарень і пологових будинків.

Надзвичайно важливим завданням для фахівців сфери охорони здоров'я України наразі є переосмислення існуючих алгоритмів надання медичної допомоги з огляду на реалії війни, гострий дефіцит ліків, зберігаючи при цьому засади доказової медицини. Адже своєчасна кваліфікована медична допомога з використанням доцільних і доступних наразі можливостей дозволить зберегти найцінніше – життя і репродуктивне здоров'я українських жінок в умовах воєнного стану.

Медведь Володимир Ісаакович
 доктор мед. наук, професор,
 член-кореспондент НАМН України,
 керівник відділення внутрішньої
 патології вагітних ДУ «ПАГ
 імені академіка О.М. Лук'янової
 НАМН України»

Вельмишановні колеги! Дорогі читачі!

Для тих, хто не знає мене, скажу: я – лікар з великим стажем. Відповідно маю бути мирною, добросердною і гуманною людиною, і до останнього часу справді таким себе відчував. А тепер, вдивляючись у себе, маю зізнатися: став злим, затятим. Мною володіють два почуття – ненависть і жага помсти. Розумію, що це дикість для лікаря, що так не можна, але так воно є. Зізнаюся відверто.

У мене є батьки, дуже літні люди. Вони вже пережили одну страшну війну – обоє зустріли її в Києві. Вони не з фільмів пам'ятають, що таке артобстріли, бомбардування, евакуація, голод, масова втрата близьких. На них зараз боляче дивитись, вони не можуть навіть збагнути, усвідомити, що відбувається.

Тоді, у 41-у, на нашу землю загарбники прийшли здалеку, прийшли іншомовні чужинці, а тепер? Тепер сіяти горе й смерть прийшли споконвічні сусіди, які говорять тією самою, що і батьки, мовою, які тисячі разів приїздили у гості і яких вони гостинно зустрічали, серед яких були їхні найближчі друзі, вже покійні – може й на щастя, бо не знаю, що б вони тепер їм казали. Певно, те, що кажуть більшість росіян, і це поглиблювало б їхній невимовний душевний біль, посилювало нерозуміння того, що відбувається, змушувало б знову й знову переоцінювати цінності, з якими вони чесно прожили своє довге, за людським виміром, життя.

Я не бачив зблизка справжньої війни, але вважав, що воюють люди. помилявся! З'ясувалося, що до нас прийшли нелюди, злодії, бандити, гвалтівники і мародери. Вони лише зовні є людиноподібними, і це стало для мене справжнім потрясінням. Руйнування лікарень, пологових будинків, шкіл і дитячих садочків, зрештою цілих міст, вбивства дітей, знущання і тортури цивільних і багато іншого, про що й писати огидно, – хіба це не є людиноненавистництво і фашизм?! Доводити свою правоту силою – хіба це не прояв ненависті до тих, кого називали братами?! І не треба мені казати, що народ не винний, бо це він обирав президента і парламент, це він мовчить і не виходить на Майдан, це він наразі ооскаженіло підтримує масові вбивства українців і руйнування України.

У кожного з нас, мабуть, були у Росії колеги, з якими спілкувалися, співпрацювали, товаришували. І в мене таких колег було достатньо. Жоден з них від початку війни не зателефонував, не висловив свого ставлення до того, що відбувається, не спитав, як тут ми і наші пацієнтки. Час усвідомити, що ми не розуміли сутності цих людей, сутність російського народу і «русского міра». Гірко прозріння, важке переосмислення.

Водночас є і радісне усвідомлення, що ми, українські лікарі, не самотні. З усього цивілізованого світу до нас іде гуманітарна допомога, масштаби якої раніше ми й уявити не могли! Численні лікарські асоціації тепер надають нам усілякі преференції, активно пропонують безкоштовну участь у своїх заходах, швидко публікацію робіт тощо. Не можна не бачити потужної моральної підтримки колег. Низький уклін вам і щира подяка, колеги!

Зі свого боку наші лікарі та медсестри демонструють справжній героїзм і відданість. Те, що вони не розбіглися, не покинули своїх пацієнтів, що багато хто просто переселився до лікарні, продовжує оперувати, приймати пологи, лікувати, надавати усіляку допомогу і підтримку хворим – це справжній подвиг! Пишаюся вами і низько вклоняюся вам! Не здаємося! Слава Україні! І слава українським медикам!